

urimeligt at ville forhindre, at en Del af Artilleriets Officerer og Mandstab kan faae den Dvælse i at betjene Kanonerne paa Søforterne, som Ministeren her har forlangt. Dette henhører til de, forekommer det mig, noget for ivrige Forsøg paa at fremtvinge en anden Ordning end den bestaaende. Hvis det kunde lykkes de ærede Herrer ved at forkaste et saadant i og for sig finantsielt ubetydeligt Forslag at komme deres Anskuelser nærmere, skulde jeg virkelig ikke fortænke dem deri; men jeg ser ikke nogen stor Udsigt dertil. Paa § 26 skal jeg nærmest kun omtale det ene Spørgsmaal, nemlig Forslaget under Nr. 117, hvor den høitærede Minister har forlangt 94,000 Kr. til Underofficersboliger i Kastellet Frederikshavn. Det er 3die Gang, at Regjeringen har forlangt denne Bevilling, og det er 3die Gang man vil negte den. Det er hidtil blevet fremført som den egentlige Grund til Negtelsen, at man ikke skal præjudicere den endelige Ordning af vort Hærsvesen, at man ikke skal give Regjeringen, hvad den forlanger for at styrke det Bestaaende, thi derigjennem svækker man sin egen Stilling, sin Stilling som fordrende noget Ny. Jeg vilde nu bedre kunne begribe dette, hvis der her er Tale om en Foranstaltning, som blev mindre nødvendig, end den nu er, selv om dette Things Fjertals Forslag til Hærordning blev til Lov i Aar; men det er ikke Tilfældet. Sagen er nemlig den, at de giste Underofficerer her i Kjøbenhavn ere i høi Grad uehelig stillede, de ere ueheligere stillede end deres Kammerater i Provindsbyerne, idet disse, for saa vidt de ikke indlogeres i Hærens Bygninger, faae et Lillag som Kvartergodtgjørelse, de faae enten Kvarter in natura eller Kvartergodtgjørelse, hvad derimod de giste Underofficerer i Kjøbenhavn ikke faae. Dette er altsaa allerede en Grund til at stille denne Klasse Embedsmænd eller Bestillingsmænd, hvad man nu vil kalde dem, nogenlunde rimeligt i økonomisk Henseende, og de ere i Gjennemsnit taget kun yderst flet stillede. For at opnaa dette, for at gjøre deres Stilling noget bedre er det, at Regjeringen har forlangt denne Bevilling. Naar nu hertil kommer, at der jo paa Grund af, at de i det Hele kun have ringe Indtagter, ere nødsagede til at tage deres Boliger i Byens Udkanter, i Forstæderne, langt borte fra det Sted, hvor de have deres daglige Virksomhed, saa vil det ses, baade at det for deres egen Skyld er af meget stor Betydning, at en saadan Bevilling gives, men tillige, at det for Hærens Skyld er af stor Vigtighed, at de ikke skulle bo for langt borte fra Kasernerne. Efter de Dplysninger, der blev givet os af Regjeringen for et Par Aar siden, da Spørgsmaalet første Gang kom frem, mente Regjeringen, at der burde tilveiebringes Boliger for 150 eller 170 Underofficerer, men den forlangte kun foreløbige Boliger for en Trediedel af dette Antal; for noget over Halvdelen af de giste Underofficerer er der skaffet

Plads i Hærens Kaserner. Senere har det imidlertid viist sig, at Trangen til denne Bevilling i Virkeligheden er langt større, end man dengang tænkte sig, eller end det i alt Fald dengang blev oplyst for os, idet ikke ganske saa af de Boliger i Hærens Kaserner, der nu ere overlade disse Underofficerer, ere saa flette, at de af sanitære Hensyn ikke burde bruges, men de benyttes kun, fordi man synes, at det vilde være Synd lige overfor disse Mennesker at kaste dem ud og lade dem selv skaffe sig Boliger. Jeg tror, at det, Regjeringen forlanger, har sin store Betydning i militær Henseende, i Hærens Interesse, men at det først og fremmest maa betragtes som et virkeligt Humanitetskrav fra de paagældende Underofficerers Side, og jeg skal derfor paa det Bedste anbefale Forslaget. Det er et af de Forslag, som det virkelig skulde gjøre mig ondt, om vi i Længden vilde vedblive at negte det. Hovedstandsrettelser af Strandgadens Kaserner betragter Mindretallet som hensigtsmæssig, men det skal jeg ikke videre lægge Vægt paa.

H. H. Jensen: Jeg kan med Hensyn til det Vædringsforslag, der er stillet til § 22 under Nr. 81, fuldstændig henholde mig til, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet nylig har udtalt om dette Spørgsmaal. Det, jeg egentlig ønskede at tale om, var Vædringsforslaget til § 26 angaaende Underofficersboliger. Vel har den ærede Ordfører for Mindretallet udtalt sig saa vaamt om dette Spørgsmaal, at det maaske kunde gjøre noget Indtryk paa Forsamlingen; men jeg anser det dog for at være min Pligt at supplere den ærede Ordførers Udtalelse med enkelte Dplysninger. Først og fremmest maa jeg da gjøre opmærksom paa, at det ikke forekommer mig, at Spørgsmaalet om en ny Hærordnings Gjennemførelse kan have det Alleringeste at bestille med denne Sag; thi hvilken Ordning vi end faae, selv om vi faae Fjertallets, saa agter man dog vist ikke nogenstinde at nedlægge Kjøbenhavns Garnison, og der vil altsaa altid blive Spørgsmaal om at skaffe Plads til Underofficererne. Dertil kommer en anden Betragtning, og det er den, at saaledes, som Underofficerernes Stilling for Dieblisset er i Armeen, er der saare lidet Haab om, at vi i Længden ville være i Stand til at bevare dygtige og gode Kræfter. Det er ikke alene hos os, at Spørgsmaalet om Underofficerernes Stilling staar paa Dagsordenen; det er ligeledes Tilfældet i alle andre Armeer; men en Ordning deraf er ikke mindst nødvendig her. Det vil ikke være vanskeligt at statistisk Vei at opgive, hvor mange Underofficersvacancer, der hos os findes ved de forskellige Afdelinger, men jeg skal som et lille Bidrag til Dplysning meddele, at der ved en enkelt Brigade for Dieblisset mangler 12 Sergenter; men det er sikkert, at jo mindre man gjør for Underofficersstanden, desto mindre Rimelighed er der for, at